

Τί νὰ τῆς ποῦμε! Elle grandira, elle grandira, parce qu'elle est . . . Τί εἶναι; Πτηνὸν ἢ κορασίς;

*
Ἐπὶ τέλους! ἰδοὺ καὶ μία κόρη τῆς σχολῆς μου. Εἶναι δὲ ἡ σχολή μου, ἀγαπῆται καὶ μὴ Κυρίαί, σχολή γυμνῆ, δηλαδὴ κλασικῆ, ἀρχαία. Ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν ἢ ὁποῖα εἶναι γυμνῆ. Μισεῖ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκρισία. Ἀναστρέφεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων καὶ εὐφραίνεται. Ἐχει ἀπέναντι αὐτῆς αἰώνως, μίαν φωτογραφίαν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἣς μόνον τὸ κάτω μέρος ἀτημελήτως καὶ ἔτοιμος νὰ πῆσῃ καὶ αὐτὸς καλύπτει εἰς πέπλος. Ἡ περὶ ἣς ὁ λόγος εἶναι ἐνδεδυμένη εἰς page. Περί αὐτῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπῃ τις :

Que lorsqu'on voit le pied, la jambe se devine ;

διότι ἡ στερεὰ κνήμη ὑπὸ τὴν μεταξωτὴν τῆς μάλιαν διεγράφεται ὅλη περικαλλῆς. Εἶναι μαθήτρια τοῦ Μυσῆ καὶ θὰ ἐπανέλαβε πολλὰκις πονηρῶς μειδιῶσα τοὺς παραδεισοὺς στίχους:

Dans un objet aimé qu'est-ce donc que l'on aime?
Est-ce du taffetas on du papier gommé?
Est-ce un bracelet d'or, un peigne parfumé?
Non, ce qu'on aime en vous, madame, c'est vous même.

Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς στίχους τοὺς ξεύρω κ' ἐγὼ ἀπ' ἐξω, τίς οἶδε ἂν δὲν τοὺς ἀπεστηθίσαμε μαζύ. Ἀλλὰ καὶ τί κρίμα ὅτι μόνον τοὺς στίχους ἀπεστηθίσαμεν!

* *
Περί τῶν μὴ μετμημισμένων δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω λόγον, διότι ὄφειλον νὰ μετμημισθοῦν· θὰ ἐξαίρεσω ὅμως δύο χρυσοῦλας, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν ἦτο ἡ μία βασίλισσα, ἢ ἄλλη βεβαίως ἀντιβασίλισσα. Περί τῆς τελευταίας ἐγράψαν οἱ θερμοὶ ὡς φλόγες τῆς Κολάσεως στίχοι :

Μὰ βλέπω Σατανᾶ ἀγγελολοκαμωμένο
Ποῦ ο' τῶν ματιῶν του μὲ τραβᾷ τὸν Ἄδην νὰ μὲ χῶσῃ.

* *
Τί; ὀέλουν καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ μεταμφισμοὶ περιγραφῆς; Δὲν ἔντρέπεσθε! Περιμένετε νὰ καταβοῦν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν — καὶ τὸ γελοῖον αὐτὸ ἐπάγγελμα εἶναι δι' αὐτάς προωρισμένον — καὶ τότε κατὰ λόγον φυσικὸν καὶ σαρκικὸν θὰ ἀξιοῦνται καὶ οἱ ἰδικοὶ σας μετμημισμοὶ ποιητικωτάτων περιγραφῶν. Ἐμὲ, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.

* *
Περί δύο φοβερῶν μαρκισίων δὲν ἀντέχω, θὰ κάμω λόγον. Εἶναι δίδυμοι, ἂν καὶ ὁ ἓνας εἶναι ξανθὸς ὡς νεροκόλουθο καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος ὡς μελιδζάνα· δὲν πειράζει, τοὺς ἐγέννησε τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ μήτηρ των Βλακεία. Ὅταν γελᾷ ὁ ἓνας, ἔστέ βέβαιον ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐγέλασεν ὁ ἄλλος καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γελᾷ καὶ αὐτός. Εἰς τὰς συ-

ναστροφὰς εἶναι πάντοτε μαζύ, ὡς δύο ἡμισφαίρια ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κόσμου. Καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ προικῶν καὶ καρδιῶν. Δέχονται ὁμοῦ καὶ σηκοτάκια, διότι τὸ γούστο τῶν εἶναι γούστον μαλτζῶν. Καὶ οἱ δύο θὰ ἦσαν κάλλιστοι κουρεῖς· ἔχουσι τοῦλάχιστον τὸ μειδιάμα τῶν.

Οἱ κουρεῖς αὐτοὶ ἦσαν εἰς τὸν χορὸν Μαρκήσιοι. Pfiu!

*
Δὲν θέλω νὰ τελειώσω κακολογῶν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ σημειωματαρίου μου διὰ γλαφυρῶν χαρακτήρων εἶναι γραμμένον τὸ ὄνομα τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τοῦ οἰκοδεσπότη, οἵτινες ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἴσης προσηνείας καὶ αἱ περιποιήσεις των ἀπέπνεον διηνεκὴ χάριν καὶ ἐνεστάλαζον θαλερὰς εὐχαριστίας.

Vireloque.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Εἰς τῆς Κυρίας Μελαῖ)

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φθάνουνε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαβόλισσαις, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια ;

Ἡμέρ', ἀπόγευμα, Κυριακή!
Μέσα σὲ πλούσιο λαμπρὸ σαλῶν
Ἀὐς πῶς χορεύουνε 'ς τὴ μουσικὴ
Μικροὶ ἀγγέλοι μας, μικροὶ δαιμόνοι.

Σὲ κάθε μάγουλο, κάθε ματιᾶ,
'Ο ἥλιος, λύχνος τους, ἀκτῖνες χύνει·
Τοῦ ὕπνου ὁ ἀγγελὸς καμμιὰ νυκτιᾶ
'Ἀπ' τὰ φτερούγια του δὲν τὰ μακρύνει.

Εἶναι λαλήματα γλυκῶν πουλιῶν
'Ο,τι προφέρουνε τ' ἀγνά τους χεῖλια·
Πῶς ἀγρειεύουνε 'ς τὸ κοτιλλιῶν,
Καὶ πῶς ποζάρουνε εἰς τὴν καρτιλλιῶν.

'Ὡ τί μαλώματα, καὶ τί σκουντιαῖς,
Κλάψες, παράπονα, φωναῖς, καυγάδες!
Τέτοιαις νὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς νυχτῖαις,
Καὶ ἄς μᾶς εἰλείπαν ἡ φρονιμάδες,

Τὰ ψιττακίσματα τὰ περιττά,
Ποῦ μᾶς ἐφόρτωσεν ἡ κοινωνία!
Σεμνότης ψεύτικη, καὶ μετρητὰ
Λόγια, καὶ . . . σῶσέ μας, ὑποκρισία!

Τί σωματάκια! τί décolletés!
Τί στήθη ἀμύριστα, σὰ μπουμπουκάκια·
Αἱ πρῶται ἀνοιξεις των εἶναι αὐτάι.
Πετοῦνε ξέσκεπα τὰ ποδαράκια,

Ποῦ θάμπουν αὔριο σὲ μιὰ οὐρὰ
Σὰν 'ς τὸ χαρέμι τους ἢ Τουρκοπούλαις,
Θὰ ξεμυτίζουσε καμμιὰ φορὰ
Καὶ θὰ μᾶς πιάνουσε κρυφαῖς τρεμούλαις.

Θαμπὸ τὸ μάτι μου ἀνοίγοκλειῖ
Κοστούμια πλούσια δλοῦθε ὄρourkei.
Ἰππόται, μάγεροι, fleuristes, folies,
Νὰ καὶ χανοῦμισες, καὶ μιὰ...ὄδαλιση!

Εἶν' ἡ βασίλισσα! τὴν ἡδονὴ
Τὴ σέρνει μάσκα πηρὴ ἢ ἀθωότης!
Μικρὴ μου, πρόσμενε, καὶ θὰ γενῆ,
Μιὰ μέρα ἢ δευτέρη μάσκα τῆς πρώτης...

*Ὁ ἥλιος ἔδυσε, ἀναχωροῦν,
Ἡ μητεροῦλές των τὰ καρτεροῦνε,
Σταῖς ἀγκαλοῦλες των αὐτὰ γλυστροῦν,
Κι' ἐκείναις γέρνουσε, καὶ τὰ φιλοῦνε.

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φτάνουσε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαδόλισσες, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

*Κεῖ ποῦ χορεύουσε, κρυφά, ψηλά,
Ἡ ἔρωσ στέκεται καὶ τὰ κλαλάρει,
Τρίβει τὰ χέρια του, πικρογελά,
. . . . καὶ τ' ἀγκαζάρει.

Πόσοι θὰ νιώσετε μετὰ καιρὸ
Φωτιὰ ἀπόκρυφη, μικροὶ μου Ἰππόται!
Θὲ νὰ θυμώσατε ἓνα χορὸ,
Θὰ ψιθυρίζετε: «ἄχ! ἀπὸ τότε...»

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φτάνουσε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαδόλισσες, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

Κωστής.

ΧΟΡΟΣ ΣΕΡΠΙΕΡΗ.

Φίλε Μὴ Χάνεσαι,

Καταχώρισον σὲ παρακαλῶ τὰς ἀκολουθοῦς πληροφορίας
ἢ μᾶλλον κουσκουσουρέματα τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ, διότι αὐτὰ
εἶνε τώρα τῆς ἐποχῆς.

«Μὲ μαλλιά πουδραρισμένα»

Τοιοῦτον ἦτο τὸ σύνθημα τῶν ἐν τῷ χορῷ τῆς Κυρίας

Σερπιέρη κληθεισῶν κυριῶν, ἦτοι νὰ φέρωσιν ὄλαι κόμην
κεκονιαμένην, νὰ ἐμφανισθῶσιν ὡς μαρκήσαι, ὡς γενικῶς
λέγεται.

Ἦτον ὄντως ἐκ τῶν λαμπροτέρων χορῶν ὁ χθεσινός.
Ἀπὸ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας ἤρξατο συρρέων ἀθρόος ὁ
ἐκλεκτός τῶν Ἀθηνῶν κόσμος εἰς τὸ μέγαρον Σερπιέρη ἐν
τῷ προδρόμῳ τοῦ ὁποῦ ἢ εὐγενῆς οἰκοδόσποινα πολυτελε-
στάτην μέλαιναν ἐσθῆτα φέρουσα καὶ ἀνθοδέσμην εἰς χει-
ρας κρατοῦσα ὑπεδέχτο προσηνέστατα τοὺς πολυπληθεῖς
κεκλημένους οἵτινες διεχύνοντο εἰς τὰ καλλιτεχνικῶς καὶ
λίαν φιλοκάλως διεσκευασμένα εὐρέα δωμάτια τῆς πολυ-
τελοῦς καὶ καταφωτιστοῦ οἰκίας.

Αἱ κυρίαῖς ἅπασαι ἔφερον ἐσθῆτας βαρυτίμους καὶ ἐκτὸς
ὀλίγων ἐξαιρέσεων, καὶ τῶν μὴ ἔχουσῶν ἀνάγκην κονιά-
σεως, τοῦ βαφῆως χρόνου προλαβόντος ἤδη νὰ τὰς που-
δράρῃ, κόμην κεκονιαμένην, τινὲς δὲ ὑπόχρυσον. Ὁμολογοῦ-
μεν ὅτι εἰς τὰς περισσοτέρας τὸ λεύκωμα τοῦτο τῆς κε-
φαλῆς ἐπῆυξεσε τὴν χάριν, ἀλλ' εἰς τινὰς ἠλάττωνεν αὐ-
τὴν, καὶ καθίστα ταύτας πολὺ ἠλικιωμένας, ὅπερ ἂν ἐγί-
νωσκον, θὰ ἔσπευδον ἴσως εἰς παράμερον δωμάτιον νὰ τι-
νάξωσι τὴν συχαμένην κόμιν. Τοιαύτη δὲ κατανάλωσις πού-
δρας ἐγένετο ὥστε κυρία τις παρεπονείτο ὅτι δὲν κατώρ-
θωσὲ νὰ εὐρῆ ζητήσασα περὶ τὸ ἐσπέρας. Ἄν ἡ συνήθεια
αὕτη τοῦ μαρκιζάτου δὲν ὠφελεῖ εἰς ἄλλο τι, αὐξάνει τοῦ-
λάχιστον τὴν κατανάλωσιν τοῦ Ζακυνθίου τούτου προϊόντος.

Πολλοὶ ἦσαν αἱ τὸ γέρας τῆς καλλονῆς ἀμφισβητοῦσαι,
ἰδίᾳ δὲ διεκρίνοντο αἱ δεσποινίδες M. Σ. Ρ. καὶ αἱ κυρίαῖς
B. καὶ Σ. Ἡ μία δὲν ἦτο decolettée, ἔφερε κλειστήν ἐ-
σθῆτα, ἀλλ' ὅμως ἀπήστραπτε, διότι ὁ ἀδάμας λάμπει
πάντοτε, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἔχουσι ταιαύ-
την μαγνητικὴν δύναμιν, ὥστε σὲ ἐλκύουσι φίλε **Μὴ
Χάνεσαι**. Πλείοτερα δὲν δύναμαι νὰ εἶπω· ἂν δύνα-
σαι μάντευσέ τας· πρὸς χάριν σου προσθέτω ὅτι ἡ καλλονὴ
αὕτη τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
ὁποίας θὰ ἔγραφεν ὁ Βύρων ὅτι καὶ περὶ τῆς κόρης τῶν
Ἀθηνῶν, ἀπεσύρθη ἐνωρίς. Περὶ δὲ τῆς ἄλλης ὁ παρ' ἐμοὶ
ἱστάμενος ὁμογενῆς M. ἔλεγεν εἰς τινὰ ξένον ὅτι πρό τιμῶν
ἀκόμη ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ἡ ὠραιότερα κυρία τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ τὸ πέρας ἐκάστου χοροῦ οἱ χορευταὶ ὠδήγουν εἰς
τὸ buffet, κατὰ τὸ εἰθὸς, τὰς κυρίας των, ἄλλαι δὲ ἐτο-
ποθετοῦντο εἰς τὰς διαφόρους αἰθούσας ὀμιλοῦσαι ἐνίοτε
καὶ Ἑλληνιστί.

Ἡ γνωστὸς φιλέλλην Σκίνερ ἦτο φαιδρότατος καὶ παν-
ταχοῦ παρών. Βίς τὴν προσηχῆ του ἀνταπόκρισιν θ' ἀνα-
φέρῃ καὶ περὶ τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ διότι ἐφαίνετο κατένθου-
σιασμένος· βλέπων δὲ τὰς φαιὰς κεφαλὰς τῶν κυριῶν ἀνε-
φάνει roudé, roudé—διότι τὰ γαλλικὰ του εἶνε τῆς ὀρ-
γῆς τοῦ θεοῦ—ἀπαράλλακτα ὡς ἀνεφάνει εἰς τοὺς «Λη-
στάς» ὁ Omets «pedu» «pedu» ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς
ἀφίξεως τῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὴν πρῶτον στρόβιλον ἡ κυρία M. παρ' ὀλίγον νὰ